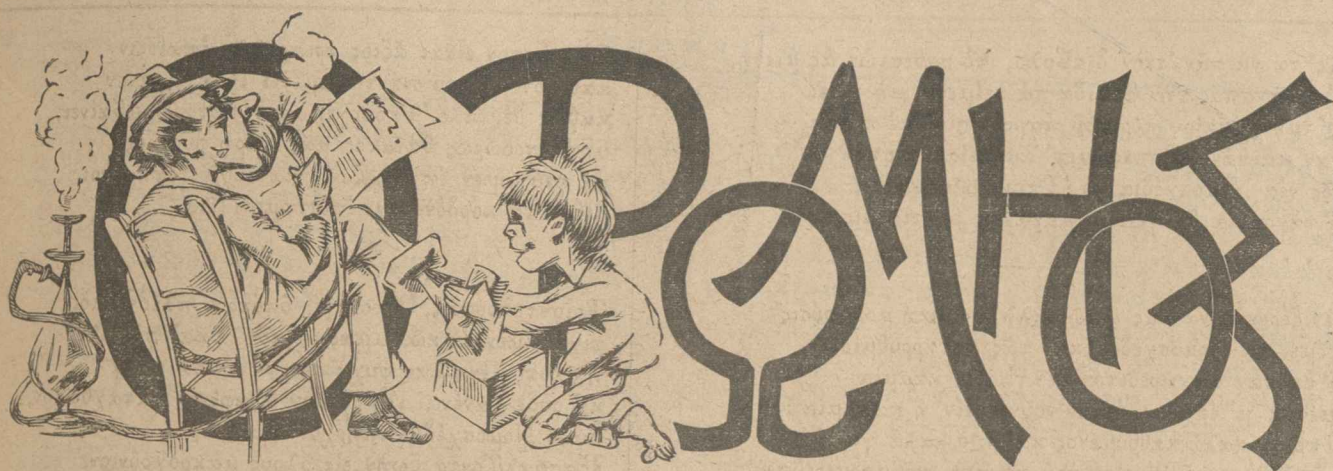

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακῆσα κι' ἑννενηντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συναιθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβάζει,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νύξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῖτρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ὀκτωβρίου δεκαεννιά,
πνευμάτων πλήθος εἰς τὸν ντουνηῖ.

Τρακόσα πενήντα κι' ἑπτὰ
καὶ στείλετε ὅλοι λεπτά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Ἀλήθεια εἶναι, Φασουλῆ, ἡ μοῦ τὸ λένε ψεύματα
πῶς ἔγινες πνευματιστῆς καὶ ὁμιλεῖς μὲ πνεύματα,
καὶ ἀκουμβῶν τὰ χέρια σου ἐν μυστικῇ λατρείᾳ
σ' ἓνα τραπέζι στρογγυλό, ποῦ ἔχει πόδια τρία,
ἐόντων τ' ἐσομένων τε μαντεύεις ἀληθείας
καὶ εἶναι τὸ τραπέζι σου ὁ τρίπους τῆς Πυθίας;
Φ. Στὸν κόσμον τοῦτον, ποῦ συχνὰ ὁ διάβολος μᾶς πέρνει,
ἐν φοβερὸν δυστύχημα διπλοῦν καλὸν μᾶς φέρνει.
Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς ὁ ἔσχατος ἐξ ὅλων τῶν Ἑλλήνων
σάν ἔχας ἀνεπιστρεπτὲ τὸν μάρσιπον ἐκεῖνον,
ἐσύναξα τριγύρω μου γυναῖκα καὶ μωρὰ
καὶ εἶπα μὲ συγκίνησιν τοιαῦτα σοβαρά:
«Ὁ τεθλιμμένη σύζυγε καὶ τέκνα προσφιλῆ
τοῦ ταιλιώρου Ἑλλήνος καὶ μπέστια Φασουλῆ,
ὁ δυστυχῆς μας μάρσιπος ἐχάθη μιὰ γιὰ πάντα

καὶ τόσα ἐπροκάλεσε περίεργα συμβάντα,
καὶ τώρα σὰς πληροφορῶ πῶς ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα
σερβίτσια πιά δὲν θάχωμε νὰ κάνωμε βεγκέρα,
οὔτε σάν πρὶν θὰ δίνωμε ὅτὸ σπητικό μας μπάλου
σ' τὰ σερκλ-Ἀγγλαί, σ' τὰ ντιστεγκέ, κι' εἰς ὅλους τοὺς
κι' ὅποιος πατήση σπῆτι μᾶς ἀπόνα καὶ ἄλλο φύλλο [με-
ἀμέσως θὰ τοῦ λύνωμε τὸν ἀφαλὸ σ' τὸ ξύλο. Γάλους,
Ἐν τούτοις, φίλη σύζυγε καὶ τέκνα προσφιλῆ,
δὲν πρέπει γιὰ τὸ χάσιμό νὰ πάθωμε πολὺ,
καὶ μάθετε πῶς πνεύματα τριγύρω μας πετοῦν
καὶ ὅλων μας τῶν σκέψεων τὰ γήματα κρατοῦν,
κι' ἀποκαλύπτουν ὅσους θνητοὺς μαντείας ἀσφαλεῖς,
μὲ ταῦτα δὲ ἀπὸ μικρὸς μιλεῖ κι' ὁ Φασουλῆς.
Ναί, σύζυγε καὶ τέκνα μου, πλησίον μου ἔλατε,
δι' ὅσα δὲ σὰς ὁμιλῶ καθόλου μὴ γελᾶτε,

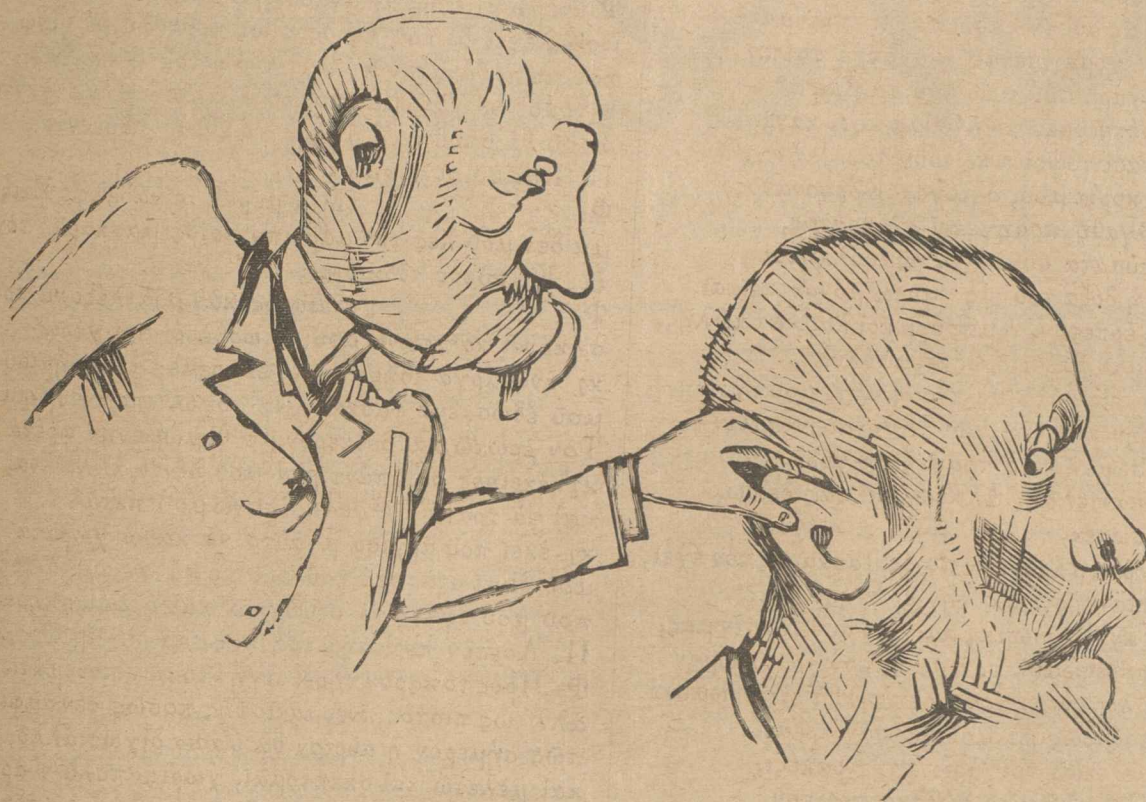
οὐδὲ νὰ τὰ νομίζετε ὡς πειρασμοὺς τῆς πλάνης... μήπως φωναῖς δὲν ἀκουσε κι' αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης; μήπως ἀκόμη σήμερα καλὰ δὲν βλέπει χίλια, μεγάλα Ἰσοζύγια, λαγούς μὲ πετραχήλια, κι' ἐννιά ἑκατομμύρια καὶ πλέον περισσεύματα;... ἔτσι τὰ δείχνουν εἰς αὐτὸν τὰ ὁράματα τὰ πνεύματα... κι' ἐνῶ ἐμεῖς δὲν ἔχομε τσεντέζιμο 'στὴν τσέπη ἐκεῖνος ὅλα μιὰ χαρὰ τριγύρω του τὰ βλέπει τὸ πνεῦμα τὸν ἐνέπνευσε, τὸ πνεῦμα ὅ,τι κάνει, κι' αὐτὸ εἰς ἔκστασιν ὑפוῖ τὸν νοῦν τοῦ Δεληγιάννη. Κι' ἀφοῦ αὐτός, κυρία μου, ὁ μέγας Κορδονάτος, ποῦ τώρα τύχη ἀγαθὴ ποδηγετεῖ τὸ κράτος, ἀφίνει μὲ τὰ πνεύματα συχνὰ νὰ ρυμουλκῆται καὶ βλέπει πῶς ἡ δόξα του εἰς ταῦτα μόνον κεῖται, γιατί κι' ἐγὼ τὸ ἐρπετόν, ὁ μπουρμπουλας, ὁ σκώληξ, ἐγὼ ποῦ διαλύομαι ἀμέσως ὡς πομφόλυξ, νὰ μὴν πιστεύσω εἰς αὐτὰ μὲ τὴν ψυχὴν μου ὅλην καὶ νὰ ταράξω τὴν κλεινὴν τῶν Ἀθηναίων πόλιν; Ἐλᾶτε νὰ καθίσωμεν 'στὸ τραπέζι γύρω καὶ μὴ γελάτε παντελῶς, ἀλλέως θὰ σᾶς δείρω. Ἐλᾶτε νὰ καθίσωμεν, νὰ μάθωμεν τί τρέχει, καὶ τὸν γνωστόν μας μάρσιπον ποιὸς μασκαρᾷ τὸν ἔχει, κι' ὅταν δοθῇ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησίν μας τὸν νοῦν μας θ' ἀναπαύσωμεν καὶ τὴν συνειδησίμ μας, καὶ ἂν δὲν εἰμφορέσωμεν τὸν μάρσιπον νὰ εὐρώμεν εἰς τὸ ἔξῃς τοῦλάχιστον τὸν κλέπτην θὰ εἰξεύρωμεν». Τοιαῦτα εἶπα σοβαρῶς μὲ μούτρο σὰν κρεμέζι κι' ἐκάθισα φαμελικῶς τριγύρω 'στὸ τραπέζι, ἦτο δ' ἡ ὥρα, Περικλῆ, ὡς δώδεκα περίπου ὁπόταν γιὰ τὸ κλέψιμο ἡρώτων τοῦ μάρσιπου, κι' ἐφώναζαν τῆς γειτονίας ἀκοίμητοι κοκρόροι καὶ εἶχ' εὐκοιλιότητα ἡ πιὸ μικρὴ μου κόρη, ἀλλ' ὅμως μόλις ἡγγίξα ἐπάνω 'στὸ τραπέζι ἐννόησα τὰ χέρια μου πῶς κᾶτι τὰ πιέζει, κι' ἀμέσως μούλθε, Περικλῆ, ὡς εἶδος ἐκλαμψία καὶ τὸ τραπέζι τῶπιασε ὡσὰν ἐπιληψία, καὶ πότε τὸνα πόδι του ἐσήκωνε καὶ μόνον καὶ κάποτε τὰ τρία του χωρὶς ρυθμὸν καὶ χρόνον, καὶ πάταγος ἐγένετο καὶ βρόντος καὶ ἀντάρα κι' ἐμεῖς τοῦ ἐφώναζαμε «βρὲ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα;» Π. Τρέμω, καυμένη Φασουλῇ... Φ. Ἀρχίζω νὰ βογγῶ κι' ἐξαίφνης ἐμφανίζεται ὁ ποιητὴς Οὐγγώ.

Κᾶτι ποῦ ἐνδιαφέρει
τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμέρι.

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος, ὁ πέμπτος μας ὁ τόμος, ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδεται τὰ μάλα φιλοκάλως μὲ σύστημα διάφορον, ποῦ θὰ σᾶς πιάσῃ τρόμος, τοῦ χρόνου δ' ὡς συνέχεια θὰ ἐκδοθῇ κι' ὁ ἄλλος.

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος μὲ γλώσσης εὐστροφίαν ἐκμηδενίζει σύμπαντος τοῦ κόσμου τὴν σοφίαν καὶ ὡς πτωχὸς τῷ πνεύματι πρὸ τῶν πνευμάτων στέκει... τιμὴ τοῦ τόμου τρεῖς δραχμαί... κομμένο τὸ γελέκι.

Περὶ μάρσιπου τὸν ῥωτῶ ἐν πάσῃ ψυχραιμίᾳ, ἀλλ' οὐ φωνὴ κι' ἀκρόασις κι' ἀπάντησις καμία. Τὸν ῥωτῶ καὶ δεύτερον μὲ βλέμμα σκυθρωπὸν κι' ἐκεῖνος ἀλὰ Γαλλικὰ τὸ στρίβει σιωπῶν. Π. Γιατί ἐπεριφρόνησε ἱππότην τοῦ Σωτήρος; Φ. Ἐέρω κι' ἐγώ;... ξαναβογγῶ καὶ νάσου ὁ Σαῖξπηρ, μοῦ λέγει δὲ πῶς ἐνδοξος ὡς ποιητὴς θὰ γίνω καὶ μετὰ θάνατον κι' ἐγὼ ἀθάνατος θὰ μείνω, κι' οὐδὲ νὰ χάνωμαι ποσῶς γιὰ μιὰ παληοτσάντα ἀφοῦ θὰ στήσῃ κι' εἰς ἐμὲ τὸ ἔθνος ἀδριάντα. Π. Καὶ σὺ τί τοῦπες; Φ. Μὴ μερσί, συνάδελφε Σαῖξπηρ, μὰ δὲν μοῦ λὲς τὸν μάρσιπο ποιὸς μασκαρᾷ τὸν πῆρ. Π. Κι' αὐτὸς τί σοῦπε; Φ. Δίχως κᾶν μιὰ λέξι νὰ προσέμῃ σιχόνει κατεπάνω μου τὸ φοβερό του χέρι, κι' ἐνῶ ἀργὰ ἐσήμαινε τὸ ἐκχερμὲς τρεῖς ἡμισυ μοῦ ἔδωσ' ἓνα φάσκελο νὰ τόχω γιὰ ἐνθύμησι. Τὸν ῥωτῶ καὶ δεύτερον μὲ θυμωμένην φρένα κι' ἐκεῖνος δι' ἀπάντησιν μοῦ δίνει ἄλλο ἓνα, καὶ τὸ τραπέζι ἔξαφνα ἐπάνω μου πετᾷ κι' ἐκεῖ ποῦ ἄρχισα μ' αὐτὸ νὰ κάνω χωρατὰ μοῦ δίνει μιὰ 'στὸ κούτελο μὲ τὸνα του τὸ πόδι, ποῦ μοῦ ἐφάνη κι' ὁ Οὐγγώ καὶ ὁ Σαῖξπηρ βόδι. Π. Λοιπὸν περὶ τῆς τσάντας σου δὲν ἐμαθες ἀκόμα; Φ. Πρὸς τὸ παρὸν τηρεῖ σιγὴν τὸ τῶν πνευμάτων στόμα, ἀλλ' ὡς πιστὸς πνευματιστὴς ποσῶς δὲν ἀμφιβάλω πῶς σήμερον ἢ αὔριον θὰ μάθω δίχως ἄλλο, καὶ μελετῶ καὶ σκέπτομαι, χωρὶς πολὺ ν' ἀργήσω, 'στὴν πίστιν τοῦ πνευματισμοῦ καὶ σὲ νὰ ὀδηγήσω, κι' ὅταν κυττάξῃς πράγματα, ποῦ ἀληθῶς θὰ φρίξῃς θὰ τρέξῃς τὸν πνευματισμὸν πρὸς ὅλους νὰ κηρύξῃς ἂν δὲ καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, καθ' ὅλον τὸν καιρὸν δὲν κατορθώσης πνεύματα νὰ 'δῇς 'στὸ φανερόν, θὰ μάθῃς ὅμως πῶς ἔδω κι' εἰς ἀνδρας καὶ κυρίας ἐπιφοιτᾷ συχνότατα τὸ πνεῦμα τῆς Μωρίας. Π. Πότε λοιπὸν θὰ μυηθῶ; Φ. Εἰς τὸ κατόπιν φύλλον. Π. Καὶ τώρα τί μυρίζεσαι; Φ. Πῶς θὰ πασχάσω ξύλον. Π. Μὰ πῶς τὸ ξέρεις, Φασουλῇ; Φ. Τὸ πνεῦμα ῥωτῶ. Π. Ὅρσε λοιπὸν, πνευματιστά, μπερντάχι, δυνατά.

Σφοδρὰ κατηγορία τοῦ λάλου Θεόδωρ
κατὰ τοῦ Καραπάνου, ποῦ κάνει τὸν βαρὺ.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Βουλευτὴς τῆς Ἀρτῆς Καραπάνος, ποῦ ἀπεδείχθη μπόσικος εἰς τὰ κοινὰ καὶ νάνος, τὴν γλῶσσαν τὴν ἀτάσθαλον ἀδιακρίτως λύνων πολὺ ἐκακολόγησε τὴν πίστιν τῶν Ἑλλήνων, κι' ἂν κι' εἶδε ἀνυψούμενα χρεώγραφα καὶ φόντα, ἀλλὰ 'στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὅσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα.

Ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς τοσοῦτον ἐτυφλώθη, ὥστε δὲν βλέπει τὴν αὐγὴν εὐτυχιῶν μεγάλων, πῶς τάχιστα θὰ πληρωθοῦν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι 'στὸ πείσμα ὅλων τῶν σαχλῶν κολοκυθοκεφάλων, ποῦ τὰ μαλαὰ των ἔγιναν ἀπὸ κολοκυθόσπορον κι' ἀρνούνται πῶς θὰ ρίψωμεν τὴν ἄγκυραν 'στὸν Βόσ- [πορον].

Ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς καὶ τὸ μακρὸν λελέκι 'στὴν πίστιν τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικηδεύει πλέκει, κι' ἡ μυῖα τοῦ ἐκόλλησε ἡ τῆς χρεωκοπίας, κι' ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ ἐν μέσων θεραπειᾶς, καὶ βεβαίως τὸν Λερωὰ καὶ βεβαίως τὸν Σαῖ πῶς εἴμεθα μουφλούζηδες καὶ τρῶμε βερετέ.

Ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς μὲ ὅσα κι' ἂν τοῦ εἶπα δὲν ἀφίνει τὸ πείσμα του καὶ κουτουροῦ ἐκτύπα, κι' ἀδύνατον νὰ γιαντρευθῇ καὶ νὰ τοῦ φύγ' ἡ λῶξα κι' ὡς τώρα ἐμποδίζετο καὶ ἡ 'δική μου δόξα, κι' ἡθέλησε 'στὸ ὑστερὸ νὰ μοῦ κτυπήσῃ πόδι καὶ κάθε Ἰσοζύγιον νὰ μοῦ τὸ κᾶνῃ ρόδι.

Ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς, καθὼς γνωρίζουν τῶσαι, μὲ μονοπάλια καπνοῦ μὲ εἶχε ξεθεώσῃ, ἀφοῦ αὐτὸς μ' ἐπρόρισε μὲ φίλημα Ἰούδα κι' ἐμόχθει πρὸς τὸ βάραθρον κι' ἐμὲ νὰ παρασύρῃ, κι' ἐνῶ τὸν ἐσυμβούλευα ἐκεῖνος ἐτραγουδαῖ «τρία πουλάκια κάθονται 'στῆς Ἀρτᾶς τὸ γεφύρι».

Ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς, αὐτὸς ὁ Καραπάνος, αὐτὸς ὁ μονοπάλαλος ἐντέλει πελεχάνος, ὅπου τοῦ πρέπει σὲ κλουθὶ κανέναν νὰ τὸν κλείσῃ καὶ ναργιλέδων νὰ γενοῦν τὰ σκέλη του μαρκούτσια, μὲ κάθε τρόπον ἤθελε νὰ μὲ ὑποσκελίσῃ, ἐφ' ᾧ κι' ἐγὼ τοῦ ἔδωσα 'στὸ χέρι τὰ παπούτσια.

Ἄφ' οὗ αὐτὸς τὴν γλῶσσαν του στιγμὴν δὲν συμμαζεύει
καὶ 'στὸ Παρίσι κατ' αὐτὰς μὲ τὸν Μπολιὲ χαζεύει,
ἀφ' οὗ αὐτός, ὡς φαίνεται, δὲν ἔχει πιά νισάφι
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ ἐξ ἀμάξης γράφει,
καὶ λέγει 'στοὺς Παρισινοὺς κι' εἰς ἄλλους Τραπεζίτας:
«πεντάρια μὴ δανείζετε αὐτοὺς τοὺς ψωμοζήτας».

Ἄφ' οὗ αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς ζητεῖ καλὰ καὶ σώνει
μὲ ὅλους τοὺς μουφλούζηδες κι' ἐμᾶς νὰ ἐξισῶνῃ,
ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐπλήγωσε τὸ κράτος εἰς τὰ καίρια
καὶ σήμερον τὰ φόντα μας νομίζονται ἀέρια,
κι' ἀφ' οὗ πλησίον καὶ μακρὰν μετὰ πολλῆς μανίας
προδίδει τὸ Κορδόνι μου ὡς ἄλλος Πausανίας.

Ἀπὸ τὸ σκέλος τὸ δεξιὸν ἀμέσως τὸν ἀρπάζω
καὶ μὲ τὸ Ἰσοζύγιον τοῦ κράτους τὸν σκεπάζω,
ἐμπρός μου δὲ ἀνάσκελα φαρδὺ πλατὺ τὸν ρίχνω
καὶ τόσα περισσεύματα ἐφετεινὰ τοῦ δείχνω,
μήπως μ' ἐκεῖνα φωτισθῇ κι' ἀνοίξῃ τὰ γκαβά του
κι' ἀφήσῃ τὸν μονότονον καὶ θλιβερό χαθᾶ του.

Βουνὰ ὑψόνω γύρω του μὲ ἀριθμῶν σωροὺς
καὶ λησμονῶ διὰ παντὸς ἐκείνους τοὺς καιροὺς,
ὅπου ἐποτιζόμεθα μὲ πικριῶν λαγῆνι
καὶ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας μας ἐσφίγγαμεν σωτήριον,
τὸ δὲ λαμπρόν του μέγαρον κατήντησε νὰ γίνῃ
ἐμοῦ καὶ τῶν ἐταίρων μου τὸ ἀποχωρητήριον.

Λύω τὰς σχέσεις τὰς στενὰς καὶ λησμονῶ τὰ πρῶτα,
ποῦ κάθε βράδυ τακτικὰ μᾶς ἔκανε βεγγέρα
καὶ μᾶς ἐτράτερνε λικερ καὶ τσάϊ καὶ πισκότα
κι' ὡς συνωμότης ἤρχετο πᾶς φίλος ἐκεῖ πέρα,
κι' ἐγὼ μὲ σκούφον κόκκινον ἐσάστιζα καὶ τάχανα
καὶ εἴχαμεν ὡς σύνθημα τἀείμνηστα τὰ λάχανα.

Μ' ἀμείλικτον σκληρότητα τὸ στῆθος μου ὀπλίζω
καὶ τὸ μικρὸ μουστάκι του τὸ βγάζω τρίχα τρίχα,
ὥς νόθον κλάσμα καὶ ψευδὲς μακρὰν τὸν σφονδυλίζω
καθὼς ἐτίναξε ποτὲ κι' ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λίχα,
καὶ Κατηγορητήριον ἐκ τοῦ προχείρου κάνω
γι' αὐτὸν τὸν μακρολέλεκτα, γι' αὐτὸν τὸν πελεκάνο.

Τὸν Ἀγγλον τὸν ὑπόδικον πρὸς ὦραν τὸν ἀφίνω
καὶ τῆς ὀργῆς μου τὴν χολὴν 'στὸν Καραπάνον χύνω,
προστάζω δὲ τὸν Κάτωνα ἐκείνον τῶν Πατρῶν
νὰ δείξ' οἱ Κορδονάτοι μου πῶς ἄχυρα δὲν τρῶν,
καὶ 'στὴν Βουλὴν ἐπιφανεῖς μὲ μαύρη ρεδιγκότα
τοῦ Ἀρτινοῦ κρεμανταλὰ νὰ ψάλλῃ τὰ εἰκότα.

Ἄφ' οὗ αὐτὸς τὴν γλῶσσαν του στιγμὴν δὲν συμμαζεύει
καὶ 'στὸ Παρίσι κατ' αὐτὰς μὲ τὸν Μπολιὲ χαζεύει,
ἀφ' οὗ αὐτός, ὡς φαίνεται, δὲν ἔχει πιά νισάφι
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ ἐξ ἀμάξης γράφει,
καὶ λέγει 'στοὺς Παρισινοὺς κι' εἰς ἄλλους Τραπεζίτας:
«πεντάρια μὴ δανείζετε αὐτοὺς τοὺς ψωμοζήτας».

Ἄφ' οὗ αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς ζητεῖ καλὰ καὶ σώνει
μὲ ὅλους τοὺς μουφλούζηδες κι' ἐμᾶς νὰ ἐξισῶνῃ,
ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐπλήγωσε τὸ κράτος εἰς τὰ καίρια
καὶ σήμερον τὰ φόντα μας νομίζονται ἀέρια,
κι' ἀφ' οὗ πλησίον καὶ μακρὰν μετὰ πολλῆς μανίας
προδίδει τὸ Κορδόνι μου ὡς ἄλλος Πausανίας.

Ἀπὸ τὸ σκέλος τὸ δεξιὸν ἀμέσως τὸν ἀρπάζω
καὶ μὲ τὸ Ἰσοζύγιον τοῦ κράτους τὸν σκεπάζω,
ἐμπρός μου δὲ ἀνάσκελα φαρδὺ πλατὺ τὸν ρίχνω
καὶ τόσα περισσεύματα ἐφετεινὰ τοῦ δείχνω,
μήπως μ' ἐκεῖνα φωτισθῇ κι' ἀνοίξῃ τὰ γκαβά του
κι' ἀφήσῃ τὸν μονότονον καὶ θλιβερό χαθᾶ του.

Βουνὰ ὑψόνω γύρω του μὲ ἀριθμῶν σωροὺς
καὶ λησμονῶ διὰ παντὸς ἐκείνους τοὺς καιροὺς,
ὅπου ἐποτιζόμεθα μὲ πικριῶν λαγῆνι
καὶ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας μας ἐσφίγγαμεν σωτήριον,
τὸ δὲ λαμπρόν του μέγαρον κατήντησε νὰ γίνῃ
ἐμοῦ καὶ τῶν ἐταίρων μου τὸ ἀποχωρητήριον.

Λύω τὰς σχέσεις τὰς στενὰς καὶ λησμονῶ τὰ πρῶτα,
ποῦ κάθε βράδυ τακτικὰ μᾶς ἔκανε βεγγέρα
καὶ μᾶς ἐτράτερνε λικερ καὶ τσάϊ καὶ πισκότα
κι' ὡς συνωμότης ἤρχετο πᾶς φίλος ἐκεῖ πέρα,
κι' ἐγὼ μὲ σκούφον κόκκινον ἐσάστιζα καὶ τάχανα
καὶ εἴχαμεν ὡς σύνθημα τἀείμνηστα τὰ λάχανα.

Μ' ἀμείλικτον σκληρότητα τὸ στῆθος μου ὀπλίζω
καὶ τὸ μικρὸ μουστάκι του τὸ βγάζω τρίχα τρίχα,
ὥς νόθον κλάσμα καὶ ψευδὲς μακρὰν τὸν σφονδυλίζω
καθὼς ἐτίναξε ποτὲ κι' ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λίχα,
καὶ Κατηγορητήριον ἐκ τοῦ προχείρου κάνω
γι' αὐτὸν τὸν μακρολέλεκτα, γι' αὐτὸν τὸν πελεκάνο.

Τὸν Ἀγγλον τὸν ὑπόδικον πρὸς ὦραν τὸν ἀφίνω
καὶ τῆς ὀργῆς μου τὴν χολὴν 'στὸν Καραπάνον χύνω,
προστάζω δὲ τὸν Κάτωνα ἐκείνον τῶν Πατρῶν
νὰ δείξ' οἱ Κορδονάτοι μου πῶς ἄχυρα δὲν τρῶν,
καὶ 'στὴν Βουλὴν ἐπιφανεῖς μὲ μαύρη ρεδιγκότα
τοῦ Ἀρτινοῦ κρεμανταλὰ νὰ ψάλλῃ τὰ εἰκότα.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνος ὁ Χουτόπουλος ἀπὸ τὰ ἐξω μέρη
καὶ τί δὲν ἐκουβάλησε καὶ τί δὲν ἔχει φέρεи.
Ἐκεῖ κι' ὁ μέγας Φασουλῆς, ὅπου παρ' ὅλων ψάλλεται,
ὡς ποῦ νὰ 'πῆς λουκάνικο εἰς πίπαν μεταβάλλεται,
κι' αἰσθάνεσαι τὴν ὄρεξιν νὰ πῆς μ' αὐτὴν τσιγάρο
καὶ βλέπεις τὸ κεφάλι του νὰ γίνεται φουγάρο.
Κοντὰ του δὲ κι' ἡ Φασουλῆ πολὺ κομφευσμένη,
διότι τώρα εὐτυχῶς δὲν εἶναι φουσκωμένη.

Ὁ Νῆκος ὁ Μακθιόπουλος, ἀδάμας τῶν ἐμπόρων,
ἀνὴρ δὲ πλήρης ἀρετῶν πολλῶν καὶ διαφόρων,
τοῦ Πετροχείλου τοῦ γνωστοῦ τὴν Σταματοῦλαν 'πῆρε,
κορίτσι μὲ τὰ ὅλα του καὶ πρᾶγμα τεφαρίκι,
εἰς δὲ τὸ ζευγὸς ἐκ ψυχῆς εὐχθήσαν αἱ Μοῖραι
ἀγάπην μακροχρόνιον, παιδιὰ, κουβαρνταλῆκι.
Αὐτὰ νύχθη κι' ὁ Ρωμῆος κι' ὁ Γεωργῆς Μαυρογένης
μετὰ πολλῆς θερμότητος, μετὰ γαστρὸς πρησμένης.

Ἐβγήκαν τοῦ Στεφάνου αἱ Γενικαὶ Ἀρχαὶ
καὶ τρέξε νὰ τῆς πάρῃς, ὦ φοιτητὰ πτωχέ.
Εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου πωλοῦνται τρεῖς δραχμάς,
θερμῶς δὲ συνιστῶνται ἀπ' ὅλους κι' ἀπὸ 'μᾶς.

Ὁ Γεωργῆς ὁ Στρατήγης, σπουδαῖος ἀβουκάτος,
τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων φῶς φανερὰ ἰδών,
ἐκ Πειραιῶς ἐνταῦθα μετόκησεν ἐσχάτως
κοντὰ εἰς τῆς Ἀγίας Εἰρήνης τὴν ὁδόν,
μαζὶ μὲ τὸν γαμπρό του Μιχάλη Φραγκαντώνη,
ποῦ πᾶνε ἡ δουλεαῖς του ὡς σήμερα Κορδόνι.

Ἰδοὺ κι' ὁ Κερκασφόρος ὁ κατὰ φαντασίαν,
τοῦ Μολιέρου ἔργον μὲ τόσην σημασίαν.
Ὁ Λάσκαρης ὁ Νῆκος, μὲ μέλλον κωμῶδός,
μετέφρασεν ἐμμέτρως καὶ μάλα εὐρηκδῶς.

Ὁ Γιάννης Αἰδονόπουλος, γνωστὸς ἀνὰ τὴν πόλιν
καὶ πρῶτος τῶν φραγκορραπτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην,
πολλὰ κασμίρια ἔφερε καινούρια τοῦ χειμῶνος,
ποῦ δὲν τὰ φθείρει εὐκολὰ ὁ πανδαμάτωρ χρόνος.
Μὰ τώρα συνεταῖρός του κι' ὁ ἀδελφός του μένει,
ὅπου κανεὶς 'στὸ κόψιμο μ' αὐτὸν δὲν παραβγαίνει,
καὶ θαύματα ἐσπούδαζε τῆς κοπτικῆς περίσοι.
Ἄσπ' οἱ Βίντερ τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρίσια.
Τέτοιο φραγκορραπτάδιο δὲν εἶναι παῖζε γέλα...
τὸ ράφιστό του ἐντελές, τὸ κόψιμό του τρέλλα.
Σὲ κῶβ' Αἰδονόπουλος... εἶσαι καλὰ κομμένος...
σὲ ράβ' Αἰδονόπουλος... εἶσαι καλὰ ραμμένος.

Ἄφ' οὗ αὐτὸς τὴν γλῶσσαν του στιγμὴν δὲν συμμαζεύει
καὶ 'στὸ Παρίσι κατ' αὐτὰς μὲ τὸν Μπολιὲ χαζεύει,
ἀφ' οὗ αὐτός, ὡς φαίνεται, δὲν ἔχει πιά νισάφι
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ ἐξ ἀμάξης γράφει,
καὶ λέγει 'στοὺς Παρισινοὺς κι' εἰς ἄλλους Τραπεζίτας:
«πεντάρια μὴ δανείζετε αὐτοὺς τοὺς ψωμοζήτας».

Ἄφ' οὗ αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς ζητεῖ καλὰ καὶ σώνει
μὲ ὅλους τοὺς μουφλούζηδες κι' ἐμᾶς νὰ ἐξισῶνῃ,
ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐπλήγωσε τὸ κράτος εἰς τὰ καίρια
καὶ σήμερον τὰ φόντα μας νομίζονται ἀέρια,
κι' ἀφ' οὗ πλησίον καὶ μακρὰν μετὰ πολλῆς μανίας
προδίδει τὸ Κορδόνι μου ὡς ἄλλος Πausανίας.

Ἀπὸ τὸ σκέλος τὸ δεξιὸν ἀμέσως τὸν ἀρπάζω
καὶ μὲ τὸ Ἰσοζύγιον τοῦ κράτους τὸν σκεπάζω,
ἐμπρός μου δὲ ἀνάσκελα φαρδὺ πλατὺ τὸν ρίχνω
καὶ τόσα περισσεύματα ἐφετεινὰ τοῦ δείχνω,
μήπως μ' ἐκεῖνα φωτισθῇ κι' ἀνοίξῃ τὰ γκαβά του
κι' ἀφήσῃ τὸν μονότονον καὶ θλιβερό χαθᾶ του.

Βουνὰ ὑψόνω γύρω του μὲ ἀριθμῶν σωροὺς
καὶ λησμονῶ διὰ παντὸς ἐκείνους τοὺς καιροὺς,
ὅπου ἐποτιζόμεθα μὲ πικριῶν λαγῆνι
καὶ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας μας ἐσφίγγαμεν σωτήριον,
τὸ δὲ λαμπρόν του μέγαρον κατήντησε νὰ γίνῃ
ἐμοῦ καὶ τῶν ἐταίρων μου τὸ ἀποχωρητήριον.

Λύω τὰς σχέσεις τὰς στενὰς καὶ λησμονῶ τὰ πρῶτα,
ποῦ κάθε βράδυ τακτικὰ μᾶς ἔκανε βεγγέρα
καὶ μᾶς ἐτράτερνε λικερ καὶ τσάϊ καὶ πισκότα
κι' ὡς συνωμότης ἤρχετο πᾶς φίλος ἐκεῖ πέρα,
κι' ἐγὼ μὲ σκούφον κόκκινον ἐσάστιζα καὶ τάχανα
καὶ εἴχαμεν ὡς σύνθημα τἀείμνηστα τὰ λάχανα.

Μ' ἀμείλικτον σκληρότητα τὸ στῆθος μου ὀπλίζω
καὶ τὸ μικρὸ μουστάκι του τὸ βγάζω τρίχα τρίχα,
ὥς νόθον κλάσμα καὶ ψευδὲς μακρὰν τὸν σφονδυλίζω
καθὼς ἐτίναξε ποτὲ κι' ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λίχα,
καὶ Κατηγορητήριον ἐκ τοῦ προχείρου κάνω
γι' αὐτὸν τὸν μακρολέλεκτα, γι' αὐτὸν τὸν πελεκάνο.

Τὸν Ἀγγλον τὸν ὑπόδικον πρὸς ὦραν τὸν ἀφίνω
καὶ τῆς ὀργῆς μου τὴν χολὴν 'στὸν Καραπάνον χύνω,
προστάζω δὲ τὸν Κάτωνα ἐκείνον τῶν Πατρῶν
νὰ δείξ' οἱ Κορδονάτοι μου πῶς ἄχυρα δὲν τρῶν,
καὶ 'στὴν Βουλὴν ἐπιφανεῖς μὲ μαύρη ρεδιγκότα
τοῦ Ἀρτινοῦ κρεμανταλὰ νὰ ψάλλῃ τὰ εἰκότα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Ἡεροστέιου κοινοῦτος πολὺς.